

Arrest

**nr. 42 580 van 29 april 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Bekkevoort, vertegenwoordigd door het college van burgemeester en schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 12 februari 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Bekkevoort van 14 januari 2010 houdende de niet inoverwegingneming van een aanvraag in het kader van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de repliekmemoorie en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 maart 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. TORFS, die loco advocaat B. WELKENHUYSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. STALMANS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, dient op 14 december 2009 bij de burgemeester van Bekkevoort een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Hij verklaart te verblijven op het adres X te Bekkevoort.

Op 15 december 2009 dient verzoeker hierop een aanvulling in.

Uit het politieverslag van 7 januari 2010 blijkt dat op 31 december 2009 om 11.30 uur en op 4 januari 2010 om 11.50 uur controles werden verricht. De inspecteur van politie vermeldt in zijn verslag: *“Betrokkene niet aan te treffen. Woning is zeker niet bewoonbaar.”*

Op 14 januari 2010 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Bekkevoort de beslissing tot niet-inoverwegingneming van de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Dit is de bestreden beslissing.

“(…)

De genaamde / de persoon die verklaart te heten R. L. (naam en voornaam), van Indische nationaliteit, geboren te K., op (in) …(…)1967 heeft zich op 15.12.2009 (ontvangst aangetekend schrijven) bij het gemeentebestuur aangemeld om met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk in te dienen.

Genoemde vreemdeling gaf te kennen te verblijven op het volgende adres:

Bekkevoort, R. 40

Uit de controle op 31.12.2009 en 04.01.2010 door de wijkpolitie (zie verslag in bijlage) blijkt echter dat deze vreemdeling niet werkelijk op dit adres woont.

Bijgevolg kan de aanvraag in het kader van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, niet in overweging worden genomen.

(…)”

Op 21 januari 2010 richt de advocaat van verzoeker een schrijven naar de gemeente Bekkevoort dat verzoeker wel woont op dit adres.

Op 28 januari 2010 om 15.00 uur wordt een nieuwe politiecontrole uitgevoerd. De inspecteur van politie stelt vast dat de woning onbewoond en onbewoonbaar is.

Op 12 februari 2010 deelt de advocaat van verzoeker aan de gemeente een proces-verbaal van vaststelling mee van een gerechtsdeurwaarder van 2 februari 2010 waarin wordt vastgesteld dat verzoeker aanwezig is op het adres R. 40 te Bekkevoort.

2. Over de rechtspleging

Artikel 39/72, § 1 samengelezen met artikel 39/81, eerste lid van de Vreemdelingenwet, schrijft voor dat de verwerende partij binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier indient waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

Verwerende partij heeft het administratief dossier ingediend maar geen nota.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

“1. schending van het recht van verdediging en van de hoorplicht

Aangezien aan betrokkene een beslissing tot niet in overwegingname werd meegedeeld gestoeld op het feit dat betrokkene niet aan te treffen is en de woning zeker niet bewoonbaar is.

Dat verzoeker minstens de gelegenheid had moeten krijgen om hieromtrent gehoord te worden.

Dat de hoorplicht als onderdeel van het recht om zich te verweren een procedureel beginsel van behoorlijk bestuur uitmaakt (A. Alen, Compendium van het Belgisch Staatsrecht, Diegem, Kluwer, 2001, II, nr. 517).

Dat de beslissing tot niet in overweging name op een éézijdige samenstelling van het dossier berust waarop verzoeker zich onvoldoende kon verdedigen.

Aangezien eveneens het beginsel van behoorlijk bestuur, namelijk het recht van verdediging, met inbegrip van de hoorplicht, geschonden werd, reden waarom de bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

3.1.2. In de memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.1.3. Het beginsel van de rechten van de verdediging is in principe niet van toepassing op een administratieve procedure. De rechten van de verdediging in administratiefrechtelijke zaken zijn enkel van toepassing in tuchtzaken doch niet op zuiver administratiefrechtelijke beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 3 november 2003, nr. 124.957). Verzoeker kan zich niet met goed gevolg op dit beginsel beroepen.

De hoorplicht houdt als beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; RvS 22 oktober 2001, nr. 100.007; RvS 18 mei 2006, nr. 158.985; RvS 15 februari 2007, nr. 167.887). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet zijn gesteund op een tekortkoming van de betrokkene (Cf. RvS 15 februari 2007, nr. 167.887; cf. ook I. OPDEBEEK, "De hoorplicht" in *Beginnelsen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 206, 247). Door de bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker niet in overweging genomen. De bestreden beslissing is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van verzoeker maar houdt een beoordeling in van de omstandigheid of hij verblijft op het grondgebied van de gemeente waar hij deze aanvraag heeft ingediend. Te dezen kan verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren.

Het eerste middel is ongegrond.

3.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

"Schending van het beginsel van behoorlijk bestuur

Aangezien verzoeker een toekomst in België wenst uit te bouwen en hij hiervoor de legale weg heeft gevolgd.

Dat hij geen gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Aangezien de gemeente alleen moet nagaan of de aanvrager zich feitelijk op haar grondgebied bevindt;

Dat de gemeente de nodige inspanningen moet doen om deze feitelijke situatie te achterhalen.

Dat deze woonstcontrole dus niet dient om na te gaan of de aanvrager kan ingeschreven worden in het vreemdelingenregister, of een werkelijk gezin vormt met andere inwoners of dergelijke

Zie hieromtrent de Nieuwsbrief Vreemdelingenrecht n°3 van 05.02.2010.

Verzoeker verwijst eveneens naar Uw rechtspraak hieromtrent: arrest 28 893 van de raad voor vreemdelingenbetwistingen van 19.06.2009.

Aangezien de gemeente niet mocht oordelen over het feit dat de woning al dan niet bewoonbaar is en hieruit mocht afleiden dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont.

Dat verzoeker verwijst naar het PV van vaststelling van gerechtsdeurwaarder I van 11.02.2010 waaruit blijkt dat verzoeker wel degelijk verblijft op het adres R. 40 te Assent;

Dat de gemeente het beginsel van behoorlijk bestuur geschonden heeft

Dat het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur impliceert dat de bestreden beslissing wordt vernietigd worden opdat een meer correcte en inhoudelijk meer gefundeerde afweging zou kunnen gebeuren."

3.2.2. In de memorie herhaalt verzoeker het middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

3.2.3. Verzoeker duidt niet aan welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht.

In de mate waarin verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zou aanvoeren, merkt de Raad op dat het zorgvuldigheidsbeginsel aan burgemeester of zijn gemachtigde de verplichting oplegt zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de burgemeester of zijn

gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de burgemeester of zijn gemachtigde zich bij het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op politiecontroles die gebeurd zijn op 31 december 2009 en 4 januari 2010 om vast te stellen dat verzoeker niet werkelijk op het door hem opgegeven adres woont.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat het politieverlag van 7 januari 2010 vermeldt dat er op 31 december 2009 om 11.30 uur en op 4 januari 2010 om 11.50 uur controles werden verricht. De inspecteur van politie vermeldt in zijn verslag: "*Betrokkene niet aan te treffen. Woning is zeker niet bewoonbaar.*"

Hieruit blijkt niet dat de woonstcontrole is gebeurd om andere redenen dan om na te gaan of verzoeker verblijft op het door hem opgegeven adres.

Hieruit blijkt eveneens dat de vaststelling van de burgemeester of zijn gemachtigde dat verzoeker niet werkelijk op dit adres woont, steunt op de stukken van het dossier. De burgemeester of zijn gemachtigde is op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het komt niet toe aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om in het kader van zijn annulatiebevoegdheid uitspraak te doen over de inhoud van een politieverlag. Waar verzoeker aanvoert dat er fouten of niet correcte gegevens zouden staan in het verslag van de politie, staat het hem vrij om een procedure te starten waarin dit politieverlag van valsheid wordt beticht.

Waar verzoeker verwijst naar het proces-verbaal van vaststelling van een gerechtsdeurwaarder van 2 februari 2010, merkt de Raad op dat dit proces-verbaal dateert van na de bestreden beslissing. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient evenwel te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). Het proces-verbaal van 2 februari 2010 dat verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt, kan bijgevolg geen afbreuk doen aan de wettigheid van de bestreden beslissing genomen op 14 januari 2010. Verzoeker kan dit stuk steeds voorleggen in het kader van een eventueel nieuwe aanvraag.

Waar verzoeker verwijst naar het arrest van de Raad nr. 28 893 van 19 juni 2009, laat hij na om aan te duiden dat zijn situatie identiek is aan deze beschreven in dit arrest. Zo werd in dit arrest ondermeer vastgesteld dat de persoon in kwestie reeds voor de woonstcontrole officiële post ontving op het door hem opgegeven adres, wat verzoeker *in casu* niet aantoonde. De verwijzing naar dit arrest doet geen afbreuk aan hetgeen hierboven wordt gesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3. In de memorie voegt verzoeker een derde middel toe. Hij voert daarin de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Betreffende de schending van artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 wordt opgemerkt dat verzoeker de schending van dit artikel niet heeft aangevoerd in de middelen van het verzoekschrift maar slechts voor het eerst in de repliekmemoratie. Een nieuw middel kan slechts voor het eerst in de repliekmemoratie worden aangevoerd wanneer het niet kon worden aangevoerd in het verzoekschrift omdat de nodige gegevens daartoe niet bekend waren of wanneer het een middel betreft dat de openbare orde raakt (RvS 30 januari 2004, nr. 127 639). Dit is *in casu* niet het geval (RvS 24 juni 1998, nr. 74 446; RvS 12 januari 1999, nr. 78 090; RvS 16 november 1999, nr. 83 493) zodat de schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 niet op ontvankelijke wijze wordt aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en tien door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET